

Cyklopozitivní 24-hodinový poježdění.

(10.-11.7.2010)

Je sobota 10.7. a budíme se v Turie u Žiliny. Po 5 hodinách spánku a klasickém odpoledně nočním přejezdu se paříme ve stanu na louce. Celé dopoledne zevlujeme a s napětím očekáváme start naší první MTB 24 hodinovky.

Ale jak to vlastně celé začalo. Letošní rok jsme se pořádně opřeli do závodění na kole v naší oblíbené disciplíně hobby MTBO (orientační cyklozávod dvojic s turistickou mapou).

Při závodě v Liberci byl náš orientáček připojen k dnes již tradičnímu ultramaratonu na horských kolech Liberecké 24-hodinovce. O tomto typu závodu jsme již několikrát slyšeli, ale až tady jsme se přesně dozvěděli o co jde. Jezdí se na okruhu cca 10 km dlouhém, který je většinou terénem. Start je vždy v sobotu v poledne a jak již název napovídá cíl je v poledne v neděli. Mezitím každý jezdí do zblbnutí myslí a ztrhání těla jako „magor“ pořád dokola. Protože jsme pro každou špatnost, tak jsme si hnedle řekli, že tohle musíme zkusit.

Doma jsme na internetu zjistili, že letos se koná Ortika 24 MTB což je série závodů na různých místech. Bohužel s naší MTBO „sérií“.. se nekryl jen závod v Turie u Žiliny což je z Ústí nad Labem kapku z ruky. No nic řekli jsme si jeden večer doma po lahvince vínka a přihlásili jsme se každý do kategorie solo, což znamená, že každý pojedeme 24 hodin sám.

Tak teď se krčíme před ničivým sluncem a čekáme až nás ve dvanáct vypustí na trať se smažit na okruhu, který z velké části vede po okolních loukách a z menší části lesem na úpatí Malé Fatry.

Vybalování kol v naší ohrádce

„Depo“

V jedenáct nás čeká ještě poučení pro závodníky, kde se dozvíme, že bufet v depu je otevřen po celou dobu, stejně jako restaurace ve stanu. Dále je k dispozici nonstop servis a sanitka s lékařem po celou dobu závodu.

První pomoc ;)

Chvilí na to už zvony ohlásí poledne a my běžíme asi 150m ke kolu a vyrážíme na první okruh. Hnedle po startu stoupáme po úzké rozbité pěšině do kopce a já si říkám, co to bylo za blbý nápad. První okruh uteče rychle a v hlavou mi už probíhají kalkulace kolik bych toho mohl ujet, když pojedou jedno kolo tolik a tolik minut. První tři okruhy jsou poznávací a člověk najíždí ideální stopu ve sjezdech a výjezdech, kterou pak do zblbnutí opakuje a snaží se ji zautomatizovat, aby v noci přesně věděl kudy jet. Hned v prvním kole se to výrazně roztrhlo a každý nasadil své tempo. Závodu se totiž účastní i dvojce a čtveřice a u nich je úplně jiná rychlost.

Mizějící část závodníků
hned po startu.

V prvních okruzích rozmlouvám s ostatními závodníky a ptám se na pohoří co nás obklopují a prostě zatím jen tak uvolněně konverzujeme. není se kam hnát času je ještě dost. Po třech hodinách mě pobaví jeden jezdec, když prohlásí „tak už jen 21 hodin, to už dáme“.

Pár foto během závodu...

Na konci prvního stoupání nad vesnicí Turie

Sjezd z úpatí Malé Fatry.

Různé povrchy tratě: zpevněná cesta pár set metrů i asfalt, čerstvě posekaná louka.

Po dalších pár hodinách se však konverzace vytrácí a nastupuje pouze tupé šlapání. Po 5 kolech si dávám delší pauzu a schovávám se do stínu auta, protože na mě jde lehký úpal. Čekám na Moniku a další kolo jedeme spolu. Naštěstí mi ukáže jedno místo, kde se dá hlava strčit do potoka. To pak praktikuju asi do sedmi do večera, kdy konečně přestává tak pálit slunce a teplota padá pod 30°. Jízdu si už dávno neužívám jako v prvních 4 kolech. Taky prvotní nástřely ujetých kilometrů se s přibývajícím časem začínají výrazně redukovat. Každé kolo mi trvá cca 43 minut + 5 - 10 minut v depu, které trávím v bufetu a u žlabu s vodou.

*Už to začíná bolet..
(Martin, foto by pořadatel)*

*Čím dál více
rozpálené
výhledy..*

Dvě zpestření na trati - nebezpečné ovce a pasoucí se sjezd.

Bufet v depu je opravdu výborně zásoben a tak do sebe láduju sýr, salám, meloun, jonťák, housky, záviny a další pochutiny. Jízda na kole má totiž výhodu třeba proti běhu, že člověk může sežrat cokoliv.

Nejen sežrat ;)

Trochu změna nastává po deváté hodině, kdy mám v nohách 90km. Montuju světla dávám na hlavu čelovku a vyrážím do prvního nočního okruhu. Teplota je už velmi příjemná a tak první 2 noční okruhy konečně zase stahuji čas pod 40 minut na okruh. Jede se mi parádně a i ve sjezdech vzhledem ke znalosti terénu moc nebrzdím. Bohužel po dalším okruhu se dostaví technické problémy s osvětlením, které však ještě vyřeším. Po chvíli přijede Monika a dá mi ještě jedno světlo na řídítka a oznamuje mi, že již píchla obě kola. Po boji se světla dávám ještě 2 kola a zaokrouhluji v 1:00 ujeté kilometry na 150. Dám si klobásu a jdu spát. Jsem naklepanej jak řízek bolejí mě záda a kolena. Jednu pasáž obzvláště nesnáším. Krásná louka mírně z kopce, která je však rozdupána kravami a ovceci a slunce ji vysušilo na kámen. Jízda po ní je jak na kostičce a já závidím těm co mají celopéra a přemýšlím o kolik je to lepší. Asi v půl čtvrté dorazí i Monika a se slovy škoda času na převlékání zaleze v dresu a elastíkách od bláta do spacáku. Ujeto má v tu chvíli 160km. Má toho dost, ale stihla si sundat alespoň helmu na kolo, přestože potom ze spacáku vyleze ještě v cyklo-rukavicích.

V 5:15 hodin jsme zase na nohou nebo spíše na kolech. Je už světlo a ještě celkem chladno a tak ukrajujeme další kilometry. Tělo si překvapivě i při krátkém spánku trochu orazilo a jede se celkem dobře. První okruh ještě Monice ujedu, ale pak spolknou to, že Monika ujede více km než já a rozhodnu se, že od rána budu jezdit s ní, protože jeden okruh co má náskok bych stejně asi nestihl bez toho, abych se zničil a odpadl. Takže si celkem v klidnějším tempu objíždíme okruhy a čekáme až to skončí. Už to docela dost bolí, přeci jen po 20 okruzích máme za sebou 2 Krále Šumavy a to nejen vzdáleností, ale i terénem.

Každé kolo zastavíme na chvíli v bufetu a doplňujeme kalorie. Monika si oblíbila kombinaci meloun se salámem, já jsem dával přednost banánu se sýrem. Slunce začíná zase pálit, ale čas ukrajuje poslední hodinky do dvanácté. Před jedenáctou dopolední vjíždíme do posledního okruhu a s úlevou očekáváme důvěrně známe stoupání a sjezdy.

Po půl dvanácté vjedeme konečně do cíle a je to za námi. Tak jak jsme pouze bez bot si leháme do nafukovacího bazénku, který pořadatelé prozíravě připravili. Dáváme si pivo a limonádu a jsme rádi, že jsme to přežili.

Nonstop-masér, bazén :)... Pro pohodlí závodníků mimo trať - vše super zařízeno !

Závod se nám oběma moc líbil a patří velký dík pořadatelům, protože i když to byl první ročník, tak zajištění bylo naprosto perfektní. příští rok si 24-hodinovku určitě zopakujeme, ale možná si vybereme něco blíže než Turie a taky dokoupíme pořádný světla, abychom mohli frčet i celou noc.

Konečné účtování dopadlo víc než dobře a první účast na 24 hodinovce se nám docela povedla:

Já (Martin) 22 okruhů - 230 km. Čas strávený na kole cca 15 hodin. 10. místo

Monika 23 okruhů - 241 km. Čas strávený na trati cca 19 hodin 4. místo

Monika nakonec byla vyhlášena i na stupních vítězů, protože i když ženy byly jen 4. všechny jely naprosto skvěle a zasloužily si to.

*My v cíli.
Konečně.*